

PŘÍBĚH

NOVOROČNÍ...

Zasněžená pláň, mrazivé ticho, kterým se rozléhají kroky. Přichází...

„Dovolte, abych se představil: Jsem... — člověk. Vydal jsem se v posledním dni roku, abych se hvězd nad obzorem zeptal, co přinese nový rok... abych se podíval, jak na noční obloze září vesmírná tajemství a kdo ví, možná i lidské osudy. A snad abych viděl padat hvězdu a řekl přání... nebýt ztracený ve světě plném lidí.

Šel jsem dlouho hlubokým sněhem, chvílemi trochu ztrácel dech. Zastavil jsem se. Bojoval jsem s dechem a se zklamáním. Na obloze nebyla ani jediná hvězda. Nad obzorem jen jednotvárná šed'. Marně jsem napínal zrak ve snaze zahlédnout aspoň odlesk hvězdné záře.

Najednou jsem u svých nohou postřehl pohyb. Pohlédl jsem dolů. Stálo u mě malé, neznámé stvoření. Vzhledlo ke mně vzhůru a beze slov se zeptalo: Kdo jsi?

„No, já jsem člověk, to snad vidíš. Ale co nebo kdo jsi ty?“

Stvoření se zatvářilo tajemně: „Představ si — já jsem štěstí!“

Snažil jsem se, vážně jsem se snažil, aby v mé otázce pochybnost nezazněla: „Ty? Štěstí?“

Fakt jsem se snažil, ale stvoření asi mělo dobré uši.

„Ano, já jsem opravdu tvoje štěstí. Ty mi nevěříš, vy lidé si myslíte, že štěstí, to jsou ty vaše peníze, hodně peněz, plné skříně věcí, složité a drahá jídla, pořád nové a nové věci. Hele, člověče, že ty si tohle taky myslíš, že jo?“

Zamyslel jsem se a kývnul.

Stvoření mělo zvláště vědoucí a trochu pobavený výraz.

„Já vím, že si to myslíš. Možná ty věci máš, ale, řekni, jsi šťastný?“

povídka

Stvoření na mě kulilo oči tak dychtivě, že jsem nedokázal mu říci, co je ti do toho? A nedokázal jsem neodpovědět... to stvoření vypadalo, že mi čte předem každou moji myšlenku.

„No, šťastný... já nevím... asi ne.“

Stvoření spokojeně pokývalo.

„Vím, že nejsi šťastný. Protože nemáš mě. Máš spoustu věcí a stejně jsi tady vmraza a sněhu hledáš ve hvězdách odpovědi na otázky, vid'?“

Mlčel jsem. Přiznat pravdu by bolelo, a lhát jsem tomu stvoření nemohl.

„Ani hvězdy ti neřeknou to, co vím já. Jsem tvoje štěstí, protože mohu do tvého života vnést to, co neznáš a nemáš. Svobodomyslnost, přítulnost a hravost. Smích, protože moje hry jsou bezelstné a mají v sobě vtip, nápad, eleganci a velikou radost. Mohu do tvého života vnést nepoznané blaho z důvěrného přítulení...“

Vnesu do tvého života řád. Naučím tě nelpět na věcech... jsou to jen věci a já dovedu zbavit tě těch nepotřebných. Naučím tě uklízet věci, které pro tebe úplně nepotřebné nejsou, a chceš je zachovat pro budoucnost. Ozdobím tvůj příbytek nejen svou přítomností, ale také svými stopami, které světu říkají — tady bydlím já, štěstí.

Stvoření se odmlčelo, já pokrčil rameny — podlehl jsem. „Tak jdeme... jdeme domů.“ Stvoření se rozsvítily oči.

Udělalो vedle mne pět krůčků a pak se zastavilo. Lekl jsem se... „Co se děje? Proč nejdeš dál?“

Štěstí nepokojně přešláplo.

„No... tedy... nemohl bys mne nést? Mě totiž... dost zebou packy, víš?“

Sehnul jsem se a překvapen lehkostí, ale i pevností svého štěstí, dal jsem ho pod kabát. A vydal jsem se sněhovou plání k domovu.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyslo: 3. 1. 2018

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, Lucie

301

SIHÁČEK

leden 2018

Jak to zvládáme

CO SE STALO

16. 12. — jsme se zapojili dvou orientačních Vánočních závodů. Po třech letech se nám podařilo přesvědčit pár z členů, aby v předvánočním čase opustili teplo domova... Po přepočítání výsledků se ukázalo, že jsme skočili v naší kategorii na druhém místě.

20. 12. — byly teploty kolem nuly. Měli jsme vánoční schůzku a celou jsme ji strávili v klubovně.

Jak už to tak bývá, začali jsme tím, že jsme uložili dárečky pod stromeček a cukroví na stoly. Potom jsme si chvíli povídali o vánočních zvycích, některé jsme si vyzkoušeli. Seznámili jsme se i s jedním slovenským — házením ořechů do kouta. Potom jsme začali ochutnávat, jak které cukroví chutná a jelikož doba vánoční se zatím blíží, nikomu nevadilo, že je všechno vlastně sladké, zvláště když jsme to prokládali ovocem a ořechy — i ty totiž k vánocům patří — a zalévali punčem (mírně kořeněným a nealkoholickým... :-)).

Potom jsme se vrátili v čase do minulého století (kdy televize, když byla, byla černobílá) a promítli si „barevnou“ dia-pohádku »O perníkové chaloupce«. Po ní jsme se řekli několik slov k tomu, jak začne oddílový rok v roce 2018, a pustili se do tradičního, v minulých letech však vynechávaného, pouštění lodiček.

No a pak došlo na losování dárečků. Jak už to tak bývá, někdo byl spokojenější, jiný o něco méně. Před rozchodem jsme ještě rozdali »jubilejní číslo« oddílového časopisu s příloženým DVD, které obsahuje všechna čísla v elektronické podobě a obrázky oddílových kartiček, diplomů, pamětních listů a kartiček »Výzvy«.

Nakonec jsme předali cenu za vítězství v oddílovém bodování za měsíc prosinec — gratulujeme Veverce.

A pak už nastal čas uklízení, popřáli jsme si vše nejlepší do posledních dnů roku a vydali se k domovům...

